

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio tertia. Vtrum habuerit Christus aliquod speciale præceptum
diuinum, cui fuerit subiectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Christi non
subiectus
legi veteri.
Soto.

artic. 4. licet dicat Christum Dominum semper servasse legem veterem: non tamen ex obligatione, sed propter alias congruentias, quas ibi adducit. Pro eadem sententia multa congerit Ioannes Arboreus libro 3. Theosoph. c. 6. Idem docuit Soto in 4. dist. 2. qu. 1. artic. 3. in fine, qui optimam rationem indicat, nam illa lex data est populo Iudaeorum pro se, & sua posteritate, sub qua solum comprehenduntur posteri, qui via ordinaria, & per seminalem rationem à progenitoribus descendunt, ergo Christus, qui hoc modo genitus non est, non est sub illa lege comprehensus. Quod explicatur, & confirmatur à simili, quia præceptum datum Adæ pro se, & posteritate sua in illo, ut in capite contenta, non comprehendit Christum, sicut nec transgressio eius, quia Christus non continebatur in Adamo secundum seminalem rationem, sed solum secundum corpulentam substantiam: ergo similiter præceptum de circumcisione datum Abraham & posteritati eius, non comprehendit Christum, quia in lumbis eius non continebatur secundum seminalem rationem: ergo pari ratione non fuit Christus obnoxius uniuersæ legi Moisaicæ.

Obiectio.

Dicitur fortasse aliquis, argumentum recte concludere simpliciter & absolute loquendo: non tamen supposita circumcisione, quam Christus assumpsit, nam per eam videtur sese obnoxius reddidisse uniuersæ legi faciendæ, iuxta testimonium Pauli supra citatum. Respondetur tamen, eodem modo posse applicari rationem, quia sicut lex circumcisionis data est Abraham, & filiis eius, qui naturaliter ex illo generabantur: ita lex vetus solum fuit posita pro hominibus ex eadem stirpe progenitis, vel etiam pro alijs puris hominibus, si circumcidi vellent, præsertim quia, cum illa lex esset imperfecta, & ad ostendendam imbecillitatem naturæ imposita, solum hominibus imperfectis, & ex origine sua peccato subiectis imposita fuit. Vnde ad Galat. 3. ait Paul. legem propter transgressionem esse positam: & infra dicit legem fuisse paedagogum in Christo, ut ex hinc iustificarentur, qui sub illa tenebantur, & eadem colligi potest ex tota epistola ad Rom. & præsertim cap. 6. ubi distinguuntur, esse sub lege, & esse sub gratia: multo ergo magis distinguuntur, esse sub lege, & esse ipsi autore gratiæ, non ergo fuit sub lege Christus, qui fuit autor gratiæ. Item cum esset umbra futurorum, & illius finis & complementum futurus esset Christus, per quem abroganda erat, non debuit Christo imponi vnde ad Galat. 3. dicitur, illam legem positam esse, donec veniret semen, quod est Christus. Deinde Christus erat Dominus legis, & ideo non fuit decens, ut etiam secundum humanitatem illi subderetur: vnde Matth. 12. cum Iudæi illum calumniarentur, quod Sabbathum non seruaret, respondet, Dominus est filius hominis, etiam Sabbathus. Quod explicans August. lib. questio in Matth. qu. 10. dicit, illis verbis ostendisse Christum, se non esse subiectum legi, quia erat Filius Dei naturalis, & Dominus legis. Et ad eundem sensum trahi possunt verba Ioann. 5. Pater meus vixit, modo operatur, & ego operor, quibus Christus ad similem calumniam respondit: quasi diceret se cum Patre omnia fecisse, & facere, & ideo non esse subiectum legi, ut indicant Cyril. libro. 2. in Ioan. cap. 33. & August. tract. 17. in Ioan. quamquam D. Thom. aliter & satis bene explicet infra. qu. 40. articulo. 4. ad 1. Aliqui hoc confirmant ex verbis Pauli ad Galat. 3. dicentis, legem veterem datam esse per Angelos in manu mediatoris, id est Christi, ut ipsi exponunt. Ac si sit sensus, illam quidem legem ordinatam esse per Angelos, tamen totam positam esse in potestate Christi, & illam non obligasse. Sed est expositio aliena omnino à sensu Pauli, & omnium Doctorum interpretatione, mediator enim illo loco appellatur Moyses, qui inter Deum & populum interueniens, & sequester fuit, ut dicitur Deuter. 5. dicitur ergo lex data in manu mediatoris, quia Angeli non immediate pro-

mulgarant, & dederunt legem populo, sed Moyse, per quem lex data est, ut dicitur Ioan. 1. ex hoc ergo loco nihil probari potest. Alia vero, quæ adduximus satis hanc veritatem confirmant.

Argumenta vero contrariæ sententiæ ex dictis fere soluta sunt, dicitur enim Christus non venisse ad soluendam sed ad implendam legem. Primo, quia licet non fuerit legi obnoxius, plene tamen ac perfecte illam seruauit, ut eleganter D. Thom. explicuit in illo art. 4. qu. 40. Secundo, quia Christus impleuit legem sicut veritas figuram, vel sicut donatio promissionem, ut bene Augustin. lib. 16. contra Faust. c. 6. & lib. 18. à prime. & lib. 19. c. 24. Tertio impleuit legem, quia quidquid perfectionis legi deerat, ipse addidit, & compleuit, ut idem dicit August. lib. 1. de ser. Dom. in monte c. 14. Et ad eundem modum dicit Chrysost. hom. 16. in Matth. Christum impleuisse legem dando gratiam, quam lex dare non poterat. Denique dici potest impleuisse legem: quia per passionem, & mortem suam illam consummavit, ut D. Thom. infra explicat. qu. 47. arti. 2. ad primum. Quod vero Paul. ait, Christum factum esse sub lege non ius, sed factum, non obligationem, sed usum significat, ut indicat Hieron. August. & Ambros. & clarius Anselm. dicens, Subditus est legi, non quia ipse legi quidquam deberet, sed ut nos redimeret. Et S. Thom. q. 37. arti. 1. factum, inquit, sub lege, quia pondus legis in se sustinuit. Et idem est sensus Athanasij, & Cyril. locis superius allatis, qui simul asserunt, Christum & fuisse liberum, & subditum legi, liberum scilicet, quoad obligationem, subditum vero quoad obsequium.

Responsio.

ad argum.

D. Thom.

August.

Chrysost.

Hieron.

August.

Ambros.

Anselm.

D. Thom.

SECTIO III.

Virum habuerit Christus aliquid speciale præceptum datum, cui fuerit subiectus.

Hoc dubium præcipue tractari solet de præcepto moriendi pro hominibus, an Christus illud habuerit, & quale illud fuerit. Quidam enim Theologi negant, Christo Domino impositum fuisse hoc præceptum. Ita sentit Palud. in 3. d. 12. quæst. 2. arti. 3. Palud. solum quia princeps (ut inquit) solutus est legibus. Quod fundamentum insufficiens est, ut ex dictis patet. Eandem sententiam tenet Dionys. Cisterciensis in 3. quæst. 3. artic. 2. conclus. 6. qui existimat obligationem præcepti repugnare cum perfecto merito de condigno. Quod tamen in superioribus iam à nobis reiectum est. Videtur autem hanc eandem sententiam docuisse Chrysost. hom. 59. & 74. in Ioan. docet enim, illud mandatum, quod Christus dicit habuisse à Patre, non fuisse verum & proprium præceptum, sed solum mandatum in illa latiori significatione, in 1. sec. explicata: & hom. 7. in epist. ad Philip. explicans obedientiam Christi contra Arianos, inquit: O insensati, & amentes, nam & amici nos obediunt, & nihil nos hoc dignatur, ut Filius obediret Patri, non in seruili conditione decidens: sentit ergo, illam obedientiam non fuisse in ordine ad præceptum proprie sumptum sed in ordine ad diuinam voluntatem sibi simpliciter in sinuatam & commendatam, cui Christus per humanam voluntatem maxime conformis fuit. Vnde sumi potest probabilis ratio, quæ ut Christus in omnibus exequereetur voluntatem Patris, non indiguit præcepto, sed sola voluntatis paternæ cognitione, perfecta enim obedientia non expectat præceptum, sed ad nuntium superioris voluntatis mouetur, ut D. Thom. docet 2. 2. qu. 104. arti. 2. Vnde Theophyl. exponens verba illa Ioan. 15. Si præcepta mea seruaueritis, manebitis in dilectione mea, sicut & ego præcepta Patris mei seruauit, & maneo in eius dilectione, inquit, hoc temperans se audientium infirmitati dicit, non enim, qui omnium est legislator, mandatu obnoxius, & sine paternis mandatis vivere non potest, hoc enim cogitare fuerit absurdissimum: & in fine cap. 14. exponit illud: Sicut mandatum dedisti mihi Pater, sic facio, hoc modo: quod complacitum est illi, &

Chrysost.

D. Thom.

Theophyl.

kkk 4

decre-

Ioan. 10.

decretum ab eo suscipio, & perscio: & infra. Mandatum & dedit, hoc est voluit, dixit, approbavit, decrevit. Et confirmatur primo ex verbis eiusdem Christi Ioann. 10. Propterea me diligit Pater, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam; nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a me ipso: potestatem habeo ponendi eam, & potestatem habeo iterum sumendi eam, hoc mandatum accepi a Patre meo. Vbi in primis eodem modo loquitur Christus de morte sua, & resurrectione, utriusque dicens se habuisse mandatum a Patre: non potest autem dici habuisse proprium praeceptum resurgendi: tum quia illud magis erat opus diuinitatis, quam humanitatis; tum etiam, quia alias semper Christus operatus esset ex praecepto, quia de omnibus sciebat Patris voluntatem, ergo neque moriendi habuit proprium praeceptum. Deinde in illis verbis insinuat Christus totum hoc negotium positum fuisse in suo arbitrio, & voluntate, quod etiam Chrysost. notauit homil. 24. super ad Heb. circa verba illa cap. 12. Apiciens in autorem fidei, & consummationem lesu, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusus ne contempta. At vero si habuisset proprium, & rigorosum praeceptum, non esset simpliciter positum in eius arbitrio, & voluntate. Vbi etiam insinuat ratio illa supra tractata, quia si Christus habuisset huiusmodi praeceptum, non libere sed necessario illud impleuisset, quia est impeccabilis: Tandem confirmatur, quia vix intelligitur, quomodo fuerit possibile tale praeceptum moriendi, quia praecepta sunt dei, quae sunt in nostra potestate; sed mors illa non fuit omnino posita in voluntate Christi, quia profecta est ex praua voluntate Iudeorum, ergo.

Chrysost.
Heb. 12.

D. Thom.

Dicendum nihilominus est, Christum habuisse verum, & proprium praeceptum redimendi genus humanam per passionem & mortem suam. Ita sentit D. Thomas, in 1a q. 47. art. 2. & 1a q. 41. art. 6. ad 2. Et fundamentum est, quia Christus ut homo potuit obligari, & subiici huic praecepto, ut ex supra dictis satis constat, sed Scriptura sacra proprie & iuxta communiorem Patrum sententiam intellexit, significat habuisse hoc praeceptum, ergo intelligenda est de vero, & proprio praecepto, cum facile possit, & sufficiens congruentia non desit: minor constat ex citatis verbis Ioan. 10. Hoc mandatum accepi a Patre, & 14. Sicut mandatum dedit mihi Pater, si facio, & 15. Patris mei praecepta seruauit, quae omnia proprie intelligit Augustin. tract. 79. in Ioan. lib. 13. de Trinit. cap. 14. & qu. 55. super Deuteronomio, quibus locis interdum vocat hoc mandatum, Patris voluntatem, non quia proprium praeceptum non sit, sed quia ita loqui solemus de superioris praecepto, dicentes hanc esse superioris voluntatem. Et eodem modo loquitur Christus Ioan. 4. cum dicit cibum suum esse, ut faciat voluntatem Patris, id est, ut sanctificationem nostram operaretur, sicut sibi erat a Patre praescriptum, ut exponit Gregor. Nil. lib. de Beatitudinibus, circa illud, Beati qui esurunt, & sitiunt iustitiam. Et de eadem voluntate recte exposit Paul. ad Hebr. 10. illud psal. 39. In capite libri scriptum est de me, ut facerem voluntatem tuam, quam voluntatem statim legem appellauit subdens, Deus meus, voluit, & legem tuam in medio cordis mei, ut notauit Agatho. Pap. in epist. 1. quae refertur in VI. Synod. act. 4. Ac denique propter eandem Patris voluntatem ait Christus Matth. 26. Pater mi. si non potest hic calix transire, nisi bibam illum, fiat voluntas tua, dicit enim non posse quia iure non poterat, intelligebat enim necessitatem praecepti virgere, ut indicauit Damasc. lib. 3. de Fide, cap. 14. Secundo principaliter hoc colligitur ex Paulo ad Philip. 2. Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, quod de propria obedientia intelligendum est, cum facile possit: propria autem & vera obedientia non est, nisi ubi interuenit praeceptum, quod est veluti formale obiectum eius, ut constat ex 2. 2. quaest. 104. Et optime confirmatur (verbene notauit Origen. homil. 2. in Cant.) ex illo ad

Ioan. 10.
14. & 15.
August.

Ioan. 4.

Gregor. Nil.

Heb. 10.
Ejal. 39.Agath.
Pap.

Matth. 16.

Damasc.

Philip. 2.

Origen.

Roman. 5. Sicut per unum inobedientiam peccatores constituti sunt multi, ita & per unius obedientiam, inhi constituentur multi obedientiam ergo Christi, inobedientia Adae opposita fuit: licet ergo illa fuit vera inobedientia praecepto contraria, ita haec fuit vera obedientia praecepto conformis, quam collationem, seu comparationem Christi cum Adam recte ponderauit Cyril. lib. 10. in Ioan. cap. 11. Tertio hinc reddi potest congruens ratio huius praecepti, fuit enim expediens, ut sicut homines per inobedientiam perdituri fuerant, ita per obedientiam repararentur. Item etiam, quia opus ex obedientia factum, ceteris paribus, perfectius est, & Deo gratius. Præterea potuit hoc expedire, ut Christus nobis esset omni ex parte perfecti humilitatis, & obedientiae exemplar. Congruentias alias, & alia Patrum testimonia in huius veritatis confirmationem adducit Cardinalis Toletus, Ioan. 10. annotat. 14.

Quæri vero non immerito potest, quale fuerit hoc praeceptum, an mere positum, vel omnino naturale. Dupliciter enim intelligi potest Deum imposuisse Christo Domino hanc obligationem, vno modo directe præcipiendo illi, ut per mortem suam homines redimeret. Alio modo solum reuelando illi hoc esse medium necessarium ad hominum redemptionem, quia ipse decreuerat, nullam aliam satisfactionem pro hominibus acceptare: multi enim existimant, ex hoc solo posteriori modo, absque alio positum, praeceptum ex ipsa lege naturali charitatis statim ortam esse in Christo obligationem sustinendi passionem, & mortem: quia lex charitatis obligat ad ponendam corporalem vitam pro salute spirituali proximi, & multo magis obligat ad ponendam illam pro salute spirituali totius naturae. Quod si dicatur hoc esse verum in puris hominibus, quorum vita corporalis non tanti momenti est, quanti spiritualis vita proximi, at vero in Christo non videri eandem rationem, quia eius vita eo quod esset vita Dei, erat infiniti valoris: certe hoc non videtur multum obflare, quia quamuis illa esset vita Dei, tamen non amittebatur simpliciter, sed ad tempus breue propter æternam proximorum vitam exponebatur. Unde negari non potest, quin secundum ordinem charitatis præcedendum fuerit illud bonum spirituale proximorum, illi corporali damno proprio, ergo eadem ratione recte intelligi potest eandem charitatem ex se obligasse ad subiungendum proximi tantam necessitate constitutis. Neque etiam refert dicere, potuisse Christum alio modo, scilicet, unico actu suo, si faciente succurrere hominibus, supponimus enim ex ordinatione diuina, hoc medium fuisse necessarium ad reparationem hominum. Et confirmatur & declaratur, quia si fingamus Christum cognouisse, esse sibi medium necessarium ad promerendam gloriam, & resurrectionem sui corporis, & resurrectionem ad vitam immortalem, sustinere passionem, & alios huius vitae labores, etiam si non haberet aliud praeceptum positum, ex ipsa lege naturali charitatis propria, teneretur ea mala sustinere propter tantum bonum sui corporis, seu humanitatis suae: ergo ad eundem modum potest intelligi similis obligatio propter æternam gloriam animarum. Nec dissimile argumentum colligi potest ex obligatione charitatis ad Deum, in cuius gloriam, & honorem redundat hominum gloria & redemptio: ipse igitur Dei amor veluti natura sua potuit obligare ad sumenda omnia illa mala propter Dei honorem, & gloriam. Et hoc modo videtur defendere hanc sententiam Anselm. libro 1. Cur Deus homo, c. 8. & 9. & videtur mihi valde probabile, quamquam in se non sit magna diuinitas. Et facile intelligi potest, verumque modum praecepti in hoc negotio interuenisse, cum simul esse non repugnet, & vtrumque charitatem Dei, & Christi erga homines commendat.

Ad

Respon. ad
argum.

Ad argumenta ad Chrysostom. primum dicitur, A eum propter vitandos Arianos eo modo fuisse locutum, illi enim de Filio ut Deo intelligebant, habere mandatum à Patre, & esse illi obedientem: ipse vero, ut hunc errorem radicis euelleret, explicare voluit hæc omnia, & conuenire Christo secundum assumptam naturam, & non includere imperfectionem repugnantem diuino supposito. Et ideo (ut D. Tho. supra dicta quæ. 47. arti. 2. ad 1. notauit) addit Chrys. illa verba, Non est intelligendum, quod prius expectauerit audire, & opus ei fuerit dicere: sed voluntarium monstrauit processum, & contrarietatis ad patrem suspensionem destruxit. Itaque non intendit negare præceptum, sed negat fuisse impositum Christo propter imperfectionem aliquam. Ex quo simul responsum est ad coniecturam ex verbis Chrysostomi desumptam. Secundo dici potest, Chrysostomum & Theophyl. docuisse, Christo non aliter fuisse impositum hoc præceptum, quam ostendendo illi diuinam voluntatem, & decretum de ijs omnibus, quæ ad redimendos homines facere oportebat, non tamen negare, hinc ortam esse Christo obligationem charitatis ad redimendos homines, quin potius indicant non indignasse alia positua lege, & obligatione, ut hoc faceret, quod per se bonum, & necessarium erat, supposita Patris voluntate, & ita videtur sententia eorum coincidere cum sententia Anselmi. supra tractata: vel certe volunt Christum propter summam perfectionem suam non indignasse præcepto expresso, sed tantum tacito, & insinuato in ipsa voluntate Patris.

Ad primam confirmationem ex loco Ioan. 10. respondetur, ex ipso contextu aperte colligi, aliter fieri sermonem de morte, & aliter de resurrectione: sicut inquit Christus, Propterea me diligit Pater, quia ego pono animam meam, ut iterum sumam eam, illud ergo intelligitur esse ut medium, hoc ut finis: de illo ergo medio intelligitur accepisse mandatum, ut per illud talem finem consequeretur. Quod vero ibidem dicitur, totum negotium mortis, & passionis Christi possum fuisse in eius voluntate, non excludit obligationem, sed ostendit liberam & spontaneam voluntatem, qua Christus morti se obtulit: ostendit etiam superiorem quandam, & excellentem voluntatem quam habuit, ut posset, cum vellet, morti tradi: non autem. Quomodo autem cum hoc præcepto potuerit hæc libertas coniungi, supra quæstio. 13. latissime tractatum est.

Ad vltimam confirmationem respondet supra D Anselmus, Christo non fuisse directe præceptum ut moreretur, sed ut veritatem prædicaret, & in iustitia perseveraret usque ad mortem, propter quod aliquid imponunt Anselmo, quod negauerit hoc præceptum. Sed immerito, ipse enim aperte illud admittit, explicat tamen modum, quo intelligendum est, non enim ibi præceptum est, ut ipse efficeret mortem suam, sed ut illam sibi oblatam sustineret, & amplecteretur, ut bene etiam notauit Scot. in 3. dist. 10. quæstio. 2. ad 2. Et hoc modo dicit Anselm. Christo fuisse præceptum, ut non desisteret à seruanda iustitia, & veritate prædicanda, etiam si mortem sustinere oporteret: & quia Deus præiudicat prauas voluntates Iudeorum hoc fuisse operaturas, ideo absolute & simpliciter dicendum est, habuisse Christum præceptum moriendi pro hominibus, quod his tandem verbis bene exposuit Anselmus. Potest tandem dici, quia præcepit illi mori Pater, cum hoc præcepit, unde incurreret mortem.

SECTIO IV.

An simpliciter dicendus sit Christus subiectus Patri, vel solum illa determinatione, ut homo.

Hic iam non est quæstio de re, sed tantum de modo loquendi, nam in re certissimum est ex omni-

bus dictis, Christum ut hominem esse subiectum Deo, & iure, & facto: iure quidem, quia tenetur præceptis eius parere: facto vero, quia & semper illi obedit, & promptissimam, & paratissimam habet voluntatem ad parendum illi: unde in Concilio Alexandrino quod habetur in Epist. 10. Cyrilli, sic legitur, Non ignoramus, quod cum Deus sit, & homo sub Deo factus sit, secundum legem humanitatis natura competentem. In quibus verbis etiam ratio huius veritatis continetur quæ etiam ex dictis est satis manifesta, & alia Patrum testimonia, ex dictis in commentario art. 2. circa fol. ad 3. & ex sequenti disput. peti possunt. An vero hæc locutio: Christus est subiectus Patri, simpliciter profertur sit, vel solum cum addito, D. Thom. recte dicit, melius esse determinationem ponere ad tollendam omnem ambiguitatem, & suspensionem Ariani erroris: quod maxime verum est, si de Verbo aut Filio, sub his nominibus sermo sit. Simpliciter tamen, & in rigore sermonis non videtur necessaria illa determinatio, ut etiam D. Tho. indicat, quia esse subiectum nihil aliud est, quam habere voluntatem subiectam voluntati alterius: unde hoc prædicatum conuenit supposito ratione naturæ, & nihil includit repugnans supposito secundum se, ergo in rigore potest absolute, & simpliciter de Christo affirmari, quia sicut simpliciter est homo, ita simpliciter habet voluntatem humanam, quæ natura sua subiecta est voluntati diuine. Et confirmatur, quia Christi simpliciter dici potest obediens Patri, sicut dicitur simpliciter mortuus, unde & Scriptura ita absolute loquitur, sed esse obedientem idem est quod esse subiectum, ergo.

Dices. Qui est subiectus alteri, est minor illo, sed Christus (ut diximus) non potest simpliciter dici minor Patri, sed solum cum addito, in quantum homo ergo nec poterit dici simpliciter subiectus. Respondetur, negando consequentiam, quia per illud prædicatum, minor, fit comparatio absolute, & simpliciter in perfectione, quæ absolute, & simpliciter æqualis est in Christo, & Deo seu Patri, & solum secundum quid, id est, secundum assumptam naturam est minor: at vero prædicatum, subiectus, solum significat proprietatem quandam, seu relationem conuenientem personæ, ratione assumptæ naturæ: unde non est necesse, ut is, qui est subiectus, sit simpliciter minor, sed solum ut habeat voluntatem aliquam minorem, seu inferiorem alteri.

Aduertendum vero est, hæc omnia potissimum intelligi, si hæc subiectio referatur ad Patrem, vel ad Deum, si autem referatur ad Verbum, seu ad Filium sic erit simpliciter necessaria determinatio, quia si absolute Christus diceretur subiectus Verbo, aut Filio, significaretur distinctio suppositorum inter Verbum, & Christum. Et ideo ut hic error caueatur addenda est determinatio, qua sufficienter denotetur hanc subiectionem tantum esse secundum diuersas naturas, & ita traditur in dicta Epistola 10. Cyrilli, ex Concilio Alexandrino. At vero si locutio fiat per relatiuum reciprocum dicendo, Christum esse subiectum sibi ipsi, minus necessaria videri potest determinatio, quia illudmet relatiuum includit suppositi identitatem: nihilominus tamen illa locutio reicienda est, quia simpliciter prolata quandam in se repugnantiam inuoluit, nemo enim sibi ipsi subiicitur, sicut nec est inferior, aut minor se ipso, & ita in dicto Concilio Alexandrino absoluta reicitur.

DISPUTATIO XLIV.

In duas Sectiones distributa.

De seruitute Christi.

Quamquam seruitus subiectionem includere videatur, aliquid tamen importat præter subiectionem